

EL LLENGUATGE

Crits de carrer

Es nostres diccionaris bilingües (castellà-català) proposen com a equivalències de l'adjectiu del castellà «callejero» els mots següents: *dardaire, rondaller, rondaire, rondador, rodair, andolador, andol...* Així mateix, l'únic dels nostres vocabularis de barbarismes que preveu la introducció d'aquest mot del castellà en el nostre llenguatge, proposa també, per tal d'evitar-lo o substituir-lo, algunes de les formes indicades. Totes elles, efectivament, poden convenir per tal de qualificar la persona que sol esmerçar el seu temps voltant pel carrer, anant d'ací d'allà, més aviat a l'atzar, encara que, de fet, tenen un significat més general i imprecís.

Però si bé el significat que els diccionaris reconeixen a l'adjectiu del castellà «callejero» és el que hem indicat, «amic d'anar voltant pels carrers», avui s'usa especialment per a indicar que un fet o una acció té lloc al mig del carrer. I si és que aquest mot castellà s'ha introduït en el nostre llenguatge, tal com sembla demostrar la seva inclusió en un vocabulari de barbarismes, és precisament amb aquest significat, es a dir, qualificat substantius com és ara *soroll, baralla, festa, ball, etc.*, així com algunes designacions personals com *venedor, músic, etc.* I és evident que aleshores no convé cap de les formes proposades que hem transcrit. El substantiu *carrer* no havent originat, sembla, cap adjectiu derivat, la funció d'aquest adjectiu inexistent — completament determinatiu d'un altre nom — l'exerceix habitualment el conjunt *de carrer*. Diem, així, *sorolls de carrer, una baralla de carrer, festes de carrer, ball de carrer, etc.*

Però cal veure aquests tipus d'adjectivació com un recurs bo únicament perquè ens manca la forma adjectiva adequada, sinó com un procediment usual i normal, sovint preferit per la nostra llengua fins i tot en els casos en què disposa de l'adjectiu. Expressions com *festes de carrer* o *ball de carrer* són ben populars, tant com ho havien estat el que designen, així com *crits de carrer*, que ja va servir, deu fer més d'un segle i mig, per a batejar una composició musical del cèlebre guitarrista Ferran Sors. En el cas de designacions personals, com *músic* o *venedor*, se sol recórrer a *ambientant*, però com que n'hi ha que s'estan sempre al mateix lloc, tant de *venedors* com de *músics* — aquests darrers avui proliferen —, no sembla que hi hagi inconvenient a dir-ne *venedors de carrer* i *músics de carrer*.

Albert Jané